

Pekný májový víkend na Brezovej

V tomto roku sme sa na Brezovú vybrali nocovať prvýkrát až 19. mája. Mima chcela osláviť narodeniny v prírode, mimo stien činžiaku. Tak som u deda Jozefa vybavila narýchlo zrub a plánovaný prechod Považským Inovcom sme opäť posunuli na ďalší víkend.

Bol piatok a kým sme si čo to doma pobalili, bolo večer 18. hodín. S Peťom nečakáme na Alu a Ďuriho, ktorý len pred chvíľočkou došoféroval z Blavy. Volá dedo Jozef, že nie je doma, ale že kľúče sú u Vlasty Svrčkovej. Aj tak bolo a z Uheriec sa otáčame späť a smerujeme do Hornej Vsi, na Cérovú. Peťo rozhodol, že vyskúšame aj my ísť autom až hore, na brezovské lúčky. Skvele zvládol lesnú cestu s hlbokými rigolmi. Tak takýto luxus, autom až po zrub, som ešte nezažila. Je pomerne chladno a kým je ešte svetlo snažíme sa podkúriť v peci. Dymí tak strašne, že sa nedá ani dýchať. Voláme Jozefa, čo sa deje. Vraj, musíme počkať, kým sa komín zohreje. Aj tak bolo.

Akonáhle dosiahol svoje grády, horelo ako z učebnice. Dvadsať minút sme sa však dusili tak, že keby tu boli hasiči, už by nás hnali do nemocnice, že sme sa vraj priotrúvali splodinami...

Ešte za svetla dorážajú Ala s Ďurim. My už máme za sebou kávičku a zberáme sa naspäť domov, kým je ešte svetlo. Oboch zanechávame samých a my už v pološere schádzame motorizovaní na našej Charizme domov. Sme zaúdení ako udenáče. Dymom vonia nielen auto, ale aj celý byt, nakoľko si veci nechávame pripravené na ráno.

V sobotu o 9.20 na autobusovej stanici iba Emil. A ja nabalená do dvoch batohov, druhý je plný proviantu pre Rihárovcov. Už začali ľudia nastupovať, keď sa zrazu objavili piati pri podchode. Zamávam im malou dederónovou slovenskou vlajkou, ktorú som si kúpila v X-športe na večerné povzbudzovanie Slovákov proti Čechom o postup do finále na majstrovstvá sveta v hokeji. Opäť ide ten neprijemný šofér, preto som rada, že opúšťame autobus. V jazierku počítame žubrienky, na lúke trháme margarétky pre Mimu, k narodeninám. Ala s Ďurim pred chatou ešte len raňajkujú. Vraj celú noc nespala. Nikolas s Dankom rozložili oheň a opekáme. Veď je jedenásť hodín, určite Rihárovci zase nič neraňajkovali. Tešia sa nielen špekáčikom, ale aj horčici a kečupu a Nikolas si dáva aj duply. Ja dojedám smradľavú rybaciú nátierku, ktorú Ala včera priniesla z domu.

Odchádzame k studničke na vodu aj s babami. Chvilku to trvá kým na cvrká do bandasiek. Ešteže studnička nevyschla. Potom spoločne odchádzame aj s najedenou Alou na Dobrolínske skaly. Čaká nás hľadanie čo najväčšieho počtu druhov rastlín do ekovýchovnej súťaže Stromu života. O biodiverzite. A tak fotím ako žeravá. Extrémne sucho však natolko poznačilo flóru, že nie je absolútne fotogenická. Vytešujeme sa z prilbice bielej z čelade orchideí. Parádny úlovok na okraji lesa v tóni. Ďalšiu nachádzam pri skaliskách, ale je totálne zvädnutá. Strašné sucho.

Vchod do jaskynky, za poslednou tabuľou, už deti našli samé. Prichádzam ako posledná a podarilo sa mi ako tak nafotiť netopiera v lete. Deti objavili skrýšu geocachingu. Pred jaskynkou fotíme spolu s Alou zvláštnu jašteričku. Potešilo ešte zopár jedincov kavyl'a. Ešte pár rôčkov, aj ten tu vykape, lebo skaliská postupne zarastajú. Opúšťame starú borovicu, ktorú sme si vybrali do súťaže. Z hrebeňa lúky vidíme, že dorazila aj rodinka Dobiašovcov - Vladko, Mima a malý Matejko, ktorý je na Brezovej ako osemmesačný prvýkrát v živote. S nimi aj Mirka Šalgová a Stanko Kajínek, Janka so zahraničným počerným priateľom, vraj z Afganistanu...

Nad ohníkom už stojí trojnožka a chystá sa guláš. Stanko je šéfkuchárom. Ja sa vytešujem s vnúčika a ostatné deti sa začínajú nudiť. Stále ma prosíkajú, či tu nemôžu ostať spať. Musím im viackrát vysvetľovať, že inokedy, teraz nie. O tretej, práve sa zberáme s Emilom k autobusu, doráža aj môj Peťo. Trochu skôr, pomyslela som si, veď mal prísť až do Radobice, kde som zaistovala pozeranie hokejového zápasu. Teraz som nevedela, či vôbec so mnou pôjde dole. Samozrejme, že išiel. Anjelik. Deťom som ešte na autobusovej zastávke rozdala teplom roztopené čokoládky Merci, ktoré som ku Dňu matiek dostal od Vladka. Kupujem im lístky a kážem, aby uja Emila poslúchali. Onen neprijemný šofér sa dôrazne pýtal, kto na nich bude dávať pozor. Asi nemá Rómov v láske....

S Peťom ostávame sami a kráčame najskôr po hradskej a potom hore lesnou, či skôr lúčnou cestou cez veľkú lúku do Radobice. Na vrchole si dávame pauzu s plechovkou Pilsnera. Výzliekame sa do pol pása, je opäť veľmi horúco. Prechádzame okolo parádnej chalupy s obrovskou záhradou. Samozrejme, Blavák. Ale pozdravil sa. Slušák. Krčma u Plachtu je poloprázdna. Žiadni zúriví

fanúšikovia hokeja tu nie sú. Stáli zafajčení štangmasti pozerajú na novú veľkorozmernú telku priamo vo výčapnej miestnosti, nám mladučka krčmárka zapína starý televízor vo vedľajšej miestnosti, kde nikoho niet. A prosíme, aby sa tu nefajčilo. Otvárame okno, lebo je tu smrad, akoby sa tu fajčilo rok v kuse. Netrzeplivo vyzerám Mosných z Myjavy, ktorí by mali každú chvíľu doraziť. Prišli, práve začínal zápas. Sklamani boli, že tu nie sú ostatní z Brezovej. Nuž, Alenke sa samej nechcelo, Ďuri nie je na hokej, Vladko a Stanko išli radšej nervy z prípadnej prehry rozbehať na turistiku na vysielateľ (ešte predtým však vykopali slivovicu pred dvomi rokmi zakopanú do zeme v hlinenej fľaši), a Mirka ostala s Mirkou a Matejkom. Zápas pred chatou počúvali z Ďuriho mobilu, ktorý vložili pre lepšiu, skôr silnejšiu zvučnosť do plechového hrnca.

V Radobici sme prvú tretinu trpeli, boli sme ako zarezaní. Občas som sa išla nadýchať čerstvého vzduchu von a sledovala Natálku s Katkou ako preskakujú vyschnutý potok pred krčmou. Skôr som však mala výčitky, že vnučky vidím po mesiaci a teraz radšej hľadím to bedne na hokej. Keď sme však v druhej tretine vyhrávali, už aj my sme boli hlučnejší v povzbudzovaní. A keď dali tretí gól, zahučali sme tak, až sa Katka rozplakala. Keď sme ju utišili a vysvetľovali, že možno budeme majstri sveta, začala vykrikovať aj ona. Posledných dvadsať sekúnd sme odčítavali nahlas a radovali sa tak, až sme tancovali uprostred krčmy... Hurá! Idem do finále! Sadáme do auta všetci šiesti, Macka upaľuje do Cérovej a pod lesom preberá volant Jarino. Ku chate prichádzame hlučnú a ostatní Brezovčania ukazujú, že máme byť ticho, lebo sa malý uspáva. Medzi osádkou pribudol Maňas, starosta Továrnik, ktorý tradične všade chodí na bicykli. Aj na Brezovú sa opäť vytrepal so spacákom a s gitarou na chrbte. Zlatý človek.

Ponúkal sa guláš a grilovaná zelenina so zemiakmi pre vegetariánov. Ved' sa oslavuje Mimina 28-ička. Odvažujem sa aj hlasnejšie vykrikovať Slovenskooooo!, ved' maličký zaspal dobre. A zo šnúry zvesujem obrovskú slovensku zástavu a okolo ohníka začíname spevy a „tance“ víťazstva. Aj šesťročná Katka prehlásila, že „ten oheň s gitarou sú bohovské“. Nálada gradovala do jednej z nocí. Po jednej nenápadne, tak ako pred chvíľou Macka s Jarinom, odchádzame s Peťom spať do auta. Mój teplý spacák má Ala, tenký vnúčik, tak som si vzala do auta roztrhaný brezovský „voňavý“ paplón. Zaspala som ako poleno. V aute pri otvorenom okne sa parádne spalo. Cvrčky „řvali ako krávy“. Na svitaní ma zobudila zima, o siedmej sa mrví už aj Peťo, preto auto opúšťame a ideme ku chate kriesiť oheň. Vonku voľne pohodený Maňas chrapká. Tak preto Leon zavýjal v noci...

Naša prítomnosť oboch budí. Maňas odchádza bez raňajok, ešte všetci spali. My s Peťkom si vychutnávame ráno na Brezovej. Sú tu veľmi krásne. Postupne sa všetci vyťahujú na slniečko. Ďuri prvý, ktorému vadí prach na chate. Katka sa sťažuje, že Ďuri chrápal. Mima oznamuje, že Matejko spal lepšie ak doma. Stoly sa prehýbajú pod kopou fliaš a nedojedeného a nakúpeného jedla (kde sú tie časy, keď sme na Brezovú chodili pešo zo železničnej stanice s dvomi paštékami a syrečkami a 1 vífonkou). Predpoludnie bolo o vylihovaní na slniečku a prekárani sa, srandovaní a spomínaní na večer a víťazstvo nad Čechmi.

Vladko bol „rozbitý“ a zverboval všetkých prejsť sa. Na chate ostali len Mirky s Matejkom. Zabočili sme na neznámu cestu a nie na vysielateľ, vraj tam boli včera. Kvôli Katke sme robili častejšie prestávky. Našli sme nepekne rúbaniská, ale aj krásny kúsok zelenej trávy s vysokými papradami. Klesaním k potoku smerom pod Dobrolín sme odrazu zastali. Natálka, vodiaca Leona na vodičku, s pokojom Angličana oznámila: „Aha, jazvec.“ Všetkým nám žiarili oči od pohľadu na zvieratko, ktoré sa pokojne šplhalo od potoka strmou horou. „Vidíš Katka, aké ty máš šťastie, máš len šesť rokov a už si videla jazveca, ja som ho ešte nevidela, až teraz...“ rozpráva Macka dcérke, ktorá je tiež uveličená (alebo žeby z nás, ktorí sme na pásikavý tvor pozerali s takou bázňou?). Krásnej lúke pod Dobrolínom dominovali krmelce a, samozrejme, ako vždy – poľovnícky posed. Jarino opäť hľadal v hustej smrekovej hore parôžky.

Turistika pomohla všetkým. Po príchode na chatu sme sa rozlúčili s ostávajúcimi a spolu s Mosnými sme uháňali do Partizánskeho k nedeľnému stolu, na ktorý som servílovala guláš uvarený ešte v piatok, najlepšie ako som pre mojich vedela.

Ala